

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7343

гр. София, 16.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 58 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА Й. БЪЧЕВА

като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА Й. БЪЧЕВА Гражданско дело № 20221110100218 по описа за 2022 година

Повод за произнасяне е искане на ответната страна за допълване на определението, с което производството е прекратено и присъждане на разноските за заповедно и исково производство.

Ответникът по молбата, счита същата за неоснователна, разноските за прекомерни.

Молбата е допустима – с определението, СРС е посочил, че същото подлежи на обжалване от двете страни, съобщението връчено по електронен път на процесуалния представител на ответника на 22.1.2024г., а молбата е подадена на 24.01.2024г., следователно, следва да се приеме, че е подадена в срока за обжалването на определението.

С Възражението по чл.414 ГПК е направено искане за присъждане на разноски, приложен е договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че платена е сумата 300 лева за защита по заповедното производство.

След постановяване на определение по чл.140 ГПК, с което делото е насрочено, е постъпила молба от ищеца, че оттегля иска. СРС е прекратил производството. Искането за присъждане на разноски, включително и адвокатско възнаграждение е направено с молбата от 24.1.2024г. – първият възможен момент, в който ответникът е разбрал, че съдът е постановил краен акт, ето защо, същото е допустимо. С него е приложен договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че ответникът е заплатил сумата 700 лева адвокатско възнаграждение за исковото производство.

И двете възражения на ищеца по адвокатския хонорар са основателни.

В Наредбата за минимални размери на адвокатските възнаграждения, чл.7,ал.6 ГПК предвижда, че „за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по

издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми“. Видно от сочената разпоредба, в Наредбата не се разграничава защитата по заявления по чл.410 ГПК и по чл.417 ГПК.

Защитата на длъжника в заповедното производство по чл.410 ГПК се изразява единствено в подаването на възражение от длъжника и, евентуално, частна жалба по чл.413 ГПК. След подаването на възражение, производството продължава с указания до заявителя за иск, като процесуални действия от името на длъжника не се извършват по изтичане на срока за предявяване на иск. Същевременно, в производство по чл.417 ГПК, длъжникът може да подаде и жалба по чл. 419 ГПК, искане за спиране на незабавното изпълнение. Следователно, не може за двете производства възнаграждението да бъде едно и също, а следва да се съобразява извършената по делото работа, както и интереса по делото, като водеща е фактическата и правна сложност на делото, свършената работа, както и предвидимостта на процесуалните действия, които ще се извършват при сключване на договора.

Поради изложеното, съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия, и предвидимостта им към сключването на ДПЗС по заповедното производство, следва да определи възнаграждение от 100 лева, които да се присъдят на ответника.

Относно разноските в исковото производство. Доводите, изложени от съда, са еднакво приложими. Към датата на сключване на договора – 15.12.2022г., датата след подаване на отговора на исковата молба, предвидимите действия, които е можело да се извършат са – насрочване на делото в о.с.з. Следователно, към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, е имало едно неизвършено действие, което е нормално предвидимо за първоинстанционно дело. Ето защо, адвокатско възнаграждение от 700 лева е прекомерно, предвид развитието на делото и прекратяването му, поради оттегляне на иска. Затова, съдът присъжда минималния размер от 400 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл.248 ГПК, , съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА Определение № 2651/17.1.2027г. по гр.д.№ 218/2022г. на СРС, КАТО:

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕАД ЕИК 203670940 да заплати на Н. Д. М. ЕГН ***** сумата 100 лева разноски за заповедното производство – гр.д.

№38075/2021г. и сумата 400 лева разноси за исковото производство – гр.д.№ 218/2022г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх.№ 22258/24.1.2024г., в останалата ѝ част.

Определението може да се обжалва пред СГС с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му, пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____